

Sygnatura akt VIII Ga 178/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2016 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Piotr Sałamaj

Sędziowie: SO Robert Bury

SR del. Anna Górnik (spr.)

Protokolant: st. sekr. sąd. Joanna Witkowska

po rozpoznaniu w dniu 30 września 2016 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa Z. K.

przeciwko (...) spółce akcyjnej V. (...) w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 12 lutego 2016 roku, sygnatura akt X GC 965/14

I. oddała apelację;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSR del. (...)SSO (...)SSO (...)

VIII Ga 178/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 14 maja 2014 roku powód Z. K. domagał się zasądzenia od (...) Spółki Akcyjnej (...) w W. kwoty 597,02 zł wraz z odsetkami od dnia 23 lipca 2012 roku oraz zasądzenia kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazał, że na podstawie umowy cesji nabył od poszkodowanego M. W. wierzytelność wobec pozwanej spółki, przysługującą mu w związku ze szkodą komunikacyjną, za którą odpowiedzialność ponosi — jako ubezpieczyciel odpowiedzialności cywilnej sprawy szkody — pozwana. Dochodzona kwota stanowi niewypłaconą dotąd część odszkodowania należnego powodowi od pozwanej jako ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej sprawy kolizji.

W skutecznie wniesionym sprzeciwie od nakazu zapłaty strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu przyznała, iż ponosi odpowiedzialność za szkodę wynikłą z zdarzenia opisanego w uzasadnieniu pozwu. Kwestionowała jednakże zakres uszkodzeń. Podniosła także, iż wypłacone odszkodowanie pokrywa wartość szkody.

Wyrokiem z dnia 12 lutego 2016 roku Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum oddalił powództwo i zasądził od powoda Z. K. na rzecz pozwanej (...) spółki akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. kwotę 197 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu

Powyższy wyrok zapadł po ustaleniu przez Sąd, iż w dniu 6 czerwca 2012 roku doszło do kolizji drogowej, w następstwie której uszkodzeniu uległ należący do M. W. i jego mamy samochód osobowy marki T. (...) nr (...). Zobowiązane do wypłaty odszkodowania na zasadzie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy jest (...) Spółka Akcyjna (...) w W.. Powyższa szkoda w dniu 22 czerwca 2012 roku została zgłoszona ubezpieczycielowi, który przeprowadził postępowanie likwidacyjne pod sygnaturą 02/K/0048457/01. R. szkody miało nastąpić w pieniądzu według przedłożonych rachunków (po uprzednim uzgodnieniu z ubezpieczycielem kosztów naprawy po zakończonej naprawie pojazdu).

M. W. zlecił przeprowadzenie naprawy Z. K.. Koszt naprawy wyniósł kwotę 5.531,30 zł. Na taką też kwotę wystawiona została w dniu 5 lipca 2012 roku faktura VAT.

W dniu 12 lipca 2012 roku ubezpieczyciel ustalił wysokość szkody na kwotę 4.027,87 zł. W dniu 14 sierpnia 2012 roku ubezpieczyciel ustalił wysokość szkody na kwotę 4.954,28 zł.

Sąd ustalił nadto, że ubezpieczyciel kwestionował zakres uszkodzeń oraz sposób naprawy zderzaka tylnego. W dniu 14 czerwca 2012 roku Z. K. - jako cesjonariusz - zawarł z M. W. oraz jego mamą - jako cedentami, umowę cesji wierzytelności przysługującej cedentom z tytułu powyższej szkody komunikacyjnej.

Ofertowy koszt naprawy uszkodzonego pojazdu wynosi 6.976,23 zł brutto. Przy naprawie szkody istniała konieczność lakierowania dolnej części zderzaka tylnego. Zderzak ten posiadał wcześniejsze uszkodzenia, zatem przy wycenie ofertowej odnośnie zderzaka uwzględniono 50 % amortyzację na materiał i lakierowanie tego elementu. Z uwzględnieniem powyższego ofertowy koszt naprawy uszkodzonego pojazdu wynosi 6.317,56 zł brutto. Rzeczywisty koszt naprawy uszkodzonego pojazdu z użyciem części alternatywnych z grupy Q, P, PC, PT wyniósł 4.457,74 zł brutto. Pojazd naprawiono w zakresie przywracającym jego stan sprzed szkody z wykorzystaniem w procesie naprawy części używanych. Proces wymiany błotnika tylnego przeprowadzono w technologii wymiany dolnej części błotnika, co przewiduje technologia wymiany częściowej tego elementu.

Sąd Rejonowy ustalił dalej, że przyznane przez ubezpieczyciela odszkodowanie w wysokości 4.954,28 zł brutto w pełni pokryło koszt naprawy pojazdu.

W toku postępowania (...) Spółka Akcyjna (...) w W. połączyła się z (...) spółką akcyjną V. (...) z siedzibą w W. na zasadzie art. 492 § 1 pkt 1 k.s.h.

Na podstawie powyższych ustaleń Sąd Rejonowy uznał powództwo za niezasadne.

W pierwszej kolejności Sąd wskazał, iż (...) spółka akcyjna V. (...) z siedzibą w W. zgodnie z zasadą sukcesji uniwersalnej, określonej w art. 494 § 1 k.s.h. wstępuje we wszystkie prawa i obowiązki spółki przejmowanej, a zatem również w sytuację strony pozwanej w niniejszym procesie.

Powyższy stan faktyczny Sąd I instancji ustalił w oparciu o dowody z dokumentów, zeznania świadka oraz opinię biegłego i uzupełniającą opinię ustną. Dowody te - za wyjątkiem opinii biegłego - nie były kwestionowane przez strony i nie wzbudziły wątpliwości Sądu. Odnośnie pisemnej opinii biegłego, Sąd przeprowadził dowód z uzupełniającej opinii ustnej, która wyjaśniła wątpliwości. W przypadku zarzutów strony pozwanej, zarzuty te nie mogły w żaden sposób wpłynąć na treść opinii, która była dla pozwanej korzystna. Odnośnie natomiast stanowiska powoda, biegły wyjaśnił, iż na rynku wtórnym części używane mają niższe ceny. Stosowanie zamienników z grupy najwyższa jakość tj. z grupy (...), jako zgodne z porozumieniem (...), jest dopuszczalne. Z porównania zaś kosztorysów sporządzonych dla części nowych i części używanych wynika, że kosztorys na części używane koreluje in minus z kosztorysem zrobionym przez pozwaną. Porównanie tych kosztorysów wskazuje, iż wypłacona kwota pozwalała na przeprowadzanie naprawy przy użyciu części używanych o realnej wartości tynkowej.

Przechodząc do meritum, w ocenie Sądu Rejonowego odpowiedzialność pozwanej za zdarzenie wyrządzające szkodę nie budziła wątpliwości i nie była sporna pomiędzy stronami. Odpowiedzialność ta znajduje swoją podstawę w art. 822 k.c. Sporny był jedynie zakres uszkodzeń, co dotyczy uszkodzenia błotnika tylnego oraz sporna była wysokość odszkodowania. Odnosnie pierwszej kwestii, biegły w swojej opinii uwzględnił konieczność naprawy błotnika i przy tym założeniu, uwzględniając stan błotnika, obliczył wartość szkody.

Sąd I instancji miał na uwadze, iż naprawa szkody miała nastąpić w pieniądzu, a jej koszt wyniósł kwotę 5,531,30 zł. Poszkodowany jednakże ma dążyć do minimalizacji szkody (art. 362 k.c. i art. 826§ 1 k.c.). Nie może tym samym naprawić szkody w sposób dowolny. W tym zakresie ponosi ryzyko, że nie wszystkie koszty przez niego poniesione zostaną mu później zwrócone przez zakład ubezpieczeń, jako należne odszkodowanie. Wysokość szkody Sąd w oparciu o opinię biegłego ustalił na kwotę 4.457,74 zł brutto. Biegły przy tym jednocześnie wyraźnie stwierdził, iż wypłacona przez ubezpieczyciela kwota odszkodowania w wysokości 4.954,28 zł brutto w pełni pokryła koszt naprawy pojazdu.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., uznając, iż powód przegrał proces w całości. Należało zatem zasądzić od powoda na rzecz pozwanej kwotę 197 zł, na którą składa się kwota 180 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego oraz kwota 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości powód zarzucając:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c. polegające na sprzeczności ustaleń Sądu z zebrany materiałem dowodowym w sprawie oraz nieuwzględnienie wszystkich dowodów w sprawie
2. naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 322 k.p.c. poprzez oddalenie powództwa pomimo ustalenia, że poszkodowany poniósł szkodę, a zebrany materiał dowodowy pozwalał na ustalenie i zasądzenie odpowiedniej kwoty odszkodowania;
3. art. 362 k.c. przez błędne zastosowanie przy ocenie postępowania poszkodowanego skutkującego uznaniem, że nie dążył on do minimalizacji szkody, tym samym zwiększając jej rozmiar;
4. naruszenie art. 363 § 1 k.c. przez niewłaściwe zastosowanie w sprawie, co skutkowało tym, że obowiązek naprawienia szkody, który może zostać zrealizowany między innymi przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej, nie został przez pozwaną zrealizowany w całości, co nie spowodowało zasądzenia na rzecz powoda odpowiedniej sumy pieniężnej;
5. naruszenie art. 805 § 1 i 2 k.c. poprzez błędną wykładnię, która skutkowała oddaleniem powództwa, podczas gdy dopiero zasądzenie kwoty, której domagał się powód w postępowaniu przed Sądem I instancji stanowiłoby całkowitą kompensację szkody jaka powstała w mieniu poszkodowanego;
6. naruszenie art. 826 § 1 k.c. poprzez błędne zastosowanie, skutkujące uznaniem, iż poszkodowany nie dążył do minimalizacji szkody, dowolnie określając wysokość swojego żądania i domagając się od pozwanej kosztów naprawy przewyższających te faktycznie mu przysługujące.

Mając na uwadze powyższe powód wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia w całości poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 598,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami naliczonymi od dnia 23 lipca 2012 r. do dnia zapłaty, zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu za postępowanie przed sądem I instancji według norm przepisanych, z uwzględnieniem kosztów zastępstwa adwokackiego oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, a także o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania przed sądem II instancji według norm przepisanych z uwzględnieniem kosztów zastępstwa adwokackiego. Powód wniósł także ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania z pozostawieniem temu Sądowi orzeczenia o kosztach postępowania za obie instancje.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów procesu za II instancję.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się nieuzasadniona.

Sąd Okręgowy, zgodnie z dyspozycją art. 378§1 k.p.c., w granicach wniesionej apelacji, rozważa na nowo zebrany w sprawie materiał dowodowy i dokonuje jego samodzielnej oceny. Powyższa analiza pozwala stwierdzić, iż zarówno ustalenia stanu faktycznego, jak i ocena prawna, dokonana przez Sąd I instancji była prawidłowa, tym samym niecelowe jest jej powtarzanie.

Niezasadnym okazał się zarzut przekroczenia przez Sąd granicy swobodnej oceny dowodów i w związku z tym błędnych ustaleń faktycznych.

Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według swego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. W orzecznictwie trafnie przyjmuje się iż, jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena taka nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów wymaganej normą art. 233§1 k.p.c. Ocena taka musi się ostać nawet, gdyby z materiału tego w równym stopniu dały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku braku logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie przeprowadzono wbrew zasadom doświadczenia życiowego, ocena dowodów przeprowadzona przez sąd może być skutecznie podważona (wyrok SN z 27.09.2001, II CKN 817/00, LEX nr 56906). Apelujący nie podał, jakie kryteria oceny naruszył Sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając ich wiarygodność i moc dowodową (por. orzeczn. SN z 23.01.2001r. (...) LEX 52753, z 10.01.2002, II CKN 572/99, LEX 53136). Uzasadnienie apelacji, ale także treść jej zarzutów, stanowi jedynie polemikę z treścią opinii biegłego przy przytoczeniu poglądów doktryny i orzecznictwa. Wskazuje jedynie, iż dla oceny wysokości szkody istotne znaczenie ma wystawiona przez powoda faktura, która obrazuje fakt poniesienia kosztów.

W ocenie Sądu odwoławczego analiza treści uzasadnienia wyroku pozwala jednoznacznie stwierdzić, iż Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, a ocena ta w żaden sposób nie nosi cech dowolności. Sąd Rejonowy odniósł się do wyników postępowania dowodowego, w tym do zeznań świadka, a w szczególności do opinii biegłego, w tym opinii uzupełniającej. Składając bowiem opinię uzupełniającą biegły dysponował zastrzeżeniami powoda (tożsamymi z podnieconymi w apelacji) i szeroko się do nich ustosunkował, wyjaśniając przy tym kwestię cen części używanych występujących na rynku. Sąd Rejonowy ocenił powyższą opinię mając jednocześnie na uwadze całość materiału dowodowego. Z żadnych dowodów nie wynikało jednocześnie, by stan faktyczny, w zakresie powstałych uszkodzeń, był odmienny niż wynika to z opinii biegłego. Stosownie do poglądów utrwalonych w orzecznictwie, dowód z opinii biegłego może być z uwagi na swą specyfikę, oceniany na płaszczyźnie poprawności logicznej, zgodności z zasadami doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Sąd może oceniać opinię pod względem fachowości, rzetelności i logiczności. Może też pomijać pomyłki czy błędy rachunkowe. Nie może jednak nie podzielać poglądów biegłego czy w ich miejsce wprowadzać własnych twierdzeń, czy twierdzeń stron. W ocenie Sądu biegły sporządził opinię w pełni fachowo i prawidłowo i szczegółowo wyjaśnił wątpliwości stron. Sąd w całości uznał dowód z opinii biegłego jako spójną i logiczną, zaś Sąd Okręgowy ocenę tę podziela.

Tym samym Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił odpowiedzialność pozwanej tak co do zasady, jak i wysokości.

Na gruncie niniejszej sprawy należy mieć na uwadze, iż to powód dokonywał naprawy, a następnie nabył wierzycelność w tym zakresie od poszkodowanego. Znane są mu więc rzeczywiste koszty przeprowadzonej naprawy, w tym rzeczywiste koszty nabytych części zamiennych. Zgodnie z zasadą pełnej kompensaty poniesionej szkody (art. 361 § 2 k.c.), poszkodowany może domagać się od ubezpieczyciela odszkodowania obejmującego całość poniesionych kosztów prac naprawczych, o ile nie są to koszty związane z podniesieniem standardu wyposażenia samochodu w porównaniu do stanu przed wypadkiem, czy koszty poprawek spowodowanych przez warsztat naprawczy. W judykaturze utrwalony jest pogląd, że odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku (patrz uchwała SN z 13.06.2003 r., III CZP 32/03, OSNC 2004/4/51 i wskazane w jej uzasadnieniu orzecznictwo), zaś poszkodowany nie ma obowiązku

poszukiwania warsztatów oferujących najniższe ceny prac naprawczych. Za "niezbędne" koszty naprawy należy uznać takie koszty, które zostały poniesione w celu przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu jego technicznej używalności, istniejącej przed wyrządzeniem szkody, przy zastosowaniu technologicznej metody odpowiadającej rodzajowi uszkodzeń pojazdu mechanicznego. Przekładając powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać trzeba jednoznacznie, iż to z kalkulacji sporządzonej przez powoda wynika, iż zastosował on części używane do naprawy pojazdu poszkodowanego. W toku procesu powód także podtrzymał twierdzenie, iż właśnie takimi częściami pojazd był naprawiany, a biegły jednoznacznie wskazał, iż dokonana naprawa przywróciła w pełni stan pojazdu sprzed zdarzenia. Biegły przy tym zakwestionował skalkulowane przez powoda ceny części używanych. Mając na uwadze, iż to powód właśnie naprawy dokonywał winien on przedstawić rzeczywisty koszt tej naprawy, w szczególności w zakresie kosztów użytych części i okoliczność tę wykazać. Tymczasem powód nie tylko nie wykazał np. fakturami źródłowymi, za jaką kwotę nabył części, ale nawet nie podnosił w tym zakresie twierdzeń faktycznych. Prawdłowo więc Sąd oparł się w tym zakresie na wyliczeniach poczynionych przez biegłego uznając, iż to kwota wyliczona przez biegłego jest ekonomicznie uzasadniona mając na uwadze zakres naprawy oraz zastosowanie w jej procesie części używanych.

Biorąc pod uwagę całokształt przytoczonych okoliczności i powyższą argumentację, Sąd Okręgowy uznał zarzuty apelacji za niezasadne, co skutkowało jej oddaleniem w trybie art. 385 k.p.c.

Orzeczenie o kosztach procesu przed sądem apelacyjnym oparto o treść art. 98 k.p.c. i 108 k.p.c. Koszty te obejmują wynagrodzenie pełnomocnika powoda i mając na uwadze, że postępowanie apelacyjne zostało zainicjowane w 2016 r., zostało obliczone na podstawie § 2 pkt 2 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015.1804) na kwotę 180 zł.

SSO (...)SSO(...)SSR del. (...)

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)
4. z (...) (...)